

ל י ל ו ת

פ ר א

ש י ח ו ת ע מ מ י ק ו נ ו ס

ע ל

א ה ב ה מ ל א ת ת ש ו ק ה

מ י נ י ו ת מ ו פ ל א ה

ו א י ך ל ה י פ ת ח ל א ל ה י מ

מ א ת

ד ו י ד ד י ד ה

תרגום: אוהד אזרחי. כל הזכויות לתרגום העברי

שמורות למתרגם © ולהוצאת דופן

הקדמה

למרות ששיניתי מספר פרטים - כולל את שמות האנשים, המקומות והזמנים - כל האירועים המתוארים בספר הזה אמיתיים. מיקונוס הוא דמות אמיתית, ונכון ליום כתיבת הדברים, הוא עדיין חי. מיקונוס תמיד העדיף אנונימיות על פני פרסום, ואותנטיות של אמת על פני מסירת פרטי העובדות המדוייקות, ולכן כך מוגשים הדברים גם כאן.

ד.ד.

ינואר 2000

1. המרחב האדום

"שלום ידידי", אמר מיקונוס כשפתחתי את הדלת בתשובה לנקישתו. הוא עמד מחוץ לבקתה שלי מחייך חיוך של סוס, ולובש מכנסים קצרים וחולצה קלילה.

"הי" אמרתי, מברך את מיקונוס לשלום אל תוך ביתי הקטן "בוא הכנס".

בדירת החדר על חוף הים לא היו כל רהיטים. מיקונוס נכנס פנימה, הביט סביב לרגע, ואז התיישב על רצפת העץ.

"לא ציפיתי לראותך, מיקונוס"

"ובכן, פשוט חשבתי לי שאקפוץ, זה בסדר?"

"בודאי, אני פשוט מופתע שאתה פה".

פגשתי את מיקונוס פעמיים קודם לכן. הפעם הראשונה היתה לפני מספר שנים, לאחר שמיקונוס הורחק על ידי מורהו הרוחני ונודה על ידי התלמידים האחרים, שבהם, כפי שמספרים, הוא איים לחבוט באלת בייסבול. ואז, שבוע לפני הופעתו בבקתה שלי, פגשתי אותו שוב, במקרה, על חוף הים. ישבנו באותו היום יחד ודיברנו על אלהים, שאותו כינה מיקונוס "האחד הגדול". צפינו בנשים ההולכות בסך, ומיקונוס דיבר בהרחבה על האיכות הרוחנית של אברי המין הנשיים באופן שהדהים אותי.

כשהערתי בבדיחות שהוא נראה אובסיבי מעט
בענייני נשים הוא ענה: "במה עוד היית מעדיף
להגות מלבד בסקס ובמוות?"

"לא הרבה" – הודיתי, ומיקונוס הניד בראשו קלות,
בהביטו עמוק אל תוך עיני. לרגע הכל נעצר. שום
קול, שום תנועה, אפילו נשימתי נעצרה, ואז
מיקונוס קם והיה מוכן ללכת. מהמקום בו ישבנו
הצבעתי לכיוון בקתת העץ שלי וציינתי ששם אני
גר, אבל ממש לא ציפיתי שבאמת הוא יקפוץ אי פעם
לביקור.

"יש לך כמה בקבוקים קרים?" שאל מיקונוס בהביטו
לכיוון המקרר שלי.

הבנתי שמה שהוא רוצה זה בירה, ולי לא היתה
בירה. אני בכלל לא שתיתי אלכוהול. חיי היו מאד
קפדניים: בין שלוש לחמש שעות בכל יום הקדשתי
לתרגול רוחני בבקתת העץ שלי, ובנוסף לזה הייתי
טבעוני אדוק.

"אני לא מחזיק בירה אצלי בבית" אמרתי לו.

מיקונוס פטפט אתי עוד דקות ספורות ואז הוא קם
והלך. הצטערתי שלא יכולתי להציע לו בירה. ידעתי
שלמיקונוס היה הרבה מה להציע לי.

מיקונוס היה אדם מכוער כשם שהיה קשוח. שמעתי
שהוא גדל ברחוב, משחק הוקי, הולך מכות ומסתבך
בצרות מעבר לחלק האמיתי שהיה לו בהן. הוא היה
גם בוגר מעוצב היטב של מלחמת וייטנאם. לאחר

שהשתקם מפציעה אנושה בקרב, מיקונוס, שהיה עדיין בחור מאד צעיר, פנה מעניני העולם הזה והקדיש עצמו באופן מוחלט לעבודה הרוחנית. במשך עשרים שנה למד למרגלות מורהו הרוחני, עד שנזרק משם ומצא את עצמו באותה עיירת חוף בה גרתי גם אני.

ידעתי שהוא מדבר מתוך עושר עצום של ידע רוחני – אבל עדיין לא הייתי מודע למוחלטות העצומה שבה הוא מיישם בפועל את דרכו הרוחנית, ולכך שהוא עתיד לחדור בקרוב אל חיי ולשנותם לעד.

כשמיקונוס הופיע שוב לאחר כמה ימים בבקתת העץ שלי הייתי כבר מוכן: שישיית-בירות צוננות המתינה בשקט במקרר. מיקונוס נכנס והתיישב על הרצפה. הוא נראה מלא חיות באופן מיוחד.

"יש לך כמה בקבוקים קרים, ידידי?" הוא שאל.

צעדתי לעבר המקרר, מחייך בסודיות, ושלפתי שתי פחיות, אחת לי ואחת לו. הושטתי למיקונוס פחית בירה והתיישבתי למולו. הוא פתח את הפחית והניף אותה גבוה למעלה.

"לחיי האחד הגדול!"

"לחיי האחד הגדול!" – השבתי.

שנינו לקחנו לגימה. זה נראה לי בלתי יאומן – אני שתיתי בירה! במאמצי הרוחניים לחיות חיים בריאים התיחסתי לאלכוהול כאל רעל, אבל הרגשתי שעלי לבטוח במיקונוס. אם הוא רצה לשתות איתי בירה אז חייבת להיות לכך סיבה טובה. הייתה בי נכונות ללכת איתו על זה, ולגלות את משמעות הדברים רק בהמשך.

הוא שלף חפיסה של סיגריות, הוציא אחת והצית אותה. בלעתי את הרוק שבפני. סיגריות? זמן כה רב הייתי נקי וטהור, במשך יותר מחמש עשרה שנים לא טעמתי בשר ואפילו לא שתיתי תה. לא רציתי להשליך שנים ארוכות של התמסרות טהורה רק בשביל לפטפט כמה שעות עם ברנש שנראה כמו הכלאה של שוטף מכוניות עם רוצח שכיר בדימוס. מיקונוס לא היה בחור מגודל, למרות שלא היית רוצה להסתבך אתו. ברווח שבין ברכיו ושולי המכנסים הקצרים שלבש נראו צלקות עמוקות חרוטות בבשרו. היה לו מין מבט שכזה בעיניים, כאילו שהוא מכיר את המוות משני עברי המתרס.

כשהוא הצית את הסיגריה שלו ידעתי שהוא חש בפחד ובהתנגדות שלי. הוא מיקם את החפיסה בטווח הישג ידי ונד בראשו כלפיה, רומז לי שאני יכול להתכבד, אבל אני נמנעתי מלעשות זאת.

מיקונוס לקח שאיפה ארוכה מהסיגריה שלו ואז באטיות נשף את העשן החוצה. עשן סיגריות מילא את חלל הבקתה הנקיה שלי. הוא לגם לגימה נוספת מפחית הבירה שלו.

"אה, כן" נאנח מיקונוס "הגבירה הגדולה סובבת אותנו מכל עבר". הוא עשה תנועה סוחפת בידו, כאילו לרמוז על החוף, או אף על העולם כולו שמחוץ לבקתה. "היא מקסימה, לא? וממש בקרוב היא תהרוג אותך, היא תאכל אותך חי. איזו זונה שהיא! איזו בת-זונה מקסימה! האם יש לך בכלל מושג על מה אני מדבר?"

הנהנתי, מזועזע מהוולגריות שלו, בתקווה שימשיך.

שנינו התחלנו לשתות את הבירה בשתיקה. המתנתי. ואז מיקונוס החל לדבר על דברים באופן שנראה אקראי: הוא דיבר על ספרים, על ספורט, על איך לעשות כסף. חשתי כאילו הוא בוחן אותי. מחכה לראות אם אנגוס בפיתיון. בודק אם אני מוכן לקבל את מה שיש לו לתת, או שמא אהיה מרוצה משיחת חולין ופטפוטים רגילים.

בינתיים התחלתי לחוש בהשפעת האלכוהול. שנינו כבר שתינו שלוש בירות כל אחד, ובהיותי טיפוס שנמנע אפילו משתיית תה במשך זמן כה רב, התחלתי לחוש סחרחורת. אבדתי את הקשר בין הדברים בשיחה.

"נשום את זה למטה, ידידי! מצוץ אותה במורד קדמת הגוף שלך. נשום אותה למטה לכאן" אמר מיקונוס ואחז בחוזקה במפשעה שלו, באופן שהבהיל אותי. "למה להפריד את עצמך ממנה? הא? למה לא לקחת את זה אליה? היא רוצה בך, והיא תתפוס אותך בין כך ובין כך. היא תלעס אותך כשתגסוס, ואחרי שתמות, בצד השני? - היא ממתינה לך גם שם! לעולם לא תוכל לחמוק מפניה, ידידי!"

מיקונוס לקח עוד שכטה מהסיגריה שלו, ואני, מתנווד ומסוחרר, נאלמתי דום.

"שום כמות של מה שנקרא 'התרגול הרוחני' שלך לא מסוגלת להציל אותך ממנה" המשיך מיקונוס. "לא תוכל להמלט. כל מה שאתה יכול לעשות הוא לאהוב. אתה יכול לחיות בפחד, או לחלופין לרקוד איתה. וכשאתה אוהב אותה ללא סייגים, כשאתה רואה אותה כפי שהיא באמת, מעבר לעבר, היא מתה מרוב אושר. אתה מבין? רק אושר. אבל אם אתה לא מסוגל לגרום

לה לפסק את הרגליים, אם לא תשתה אפילו בירה, אם אתה מכווץ מדי בשביל לנשום אותה למטה, לכאן, אז היא רק תלעג לך. אנחנו מדברים על גבירה גדולה, גבירה גדולה מאד. כל התכניות שלך לא מעניינות את התחת שלה".

בעוד הוא מדבר הרגשתי סחרחורת, והבטן שלי התכווצה. המילים שלו היו אמנם גסות, אבל הוא צדק. תרגול רוחני נתפס בעיני כדחיקת התשוקות שלי הצידה, הכחשתן והדחקתן. יכולתי לשבת לבדי בחדר נקי ולמדוט שעות, אבל כך לא אצא בריקוד עם מה שמיקונוס כינה 'הגבירה הגדולה'. פחדתי מהחיים. פחדתי מהמוות. פחדתי אפילו לשתות בירה ולאבד את טהרתי.

רציתי מקלט בטוח, לא כאוס. רציתי שלום ושלווה ולא תשוקה. הייתי לכוד בחדר הקדושה הקטן שלי, במדיטציה שלי, בשקט שלי, ובהתבודדות. זו לא היתה חירות של אמת, ולא היתה זו גם אהבה. כפי שהצביע על כך מיקונוס – לא החדרתי את האהבה שלי אל תוך המציאות, כך ש'היא' תפתח בהתמוגגות של אושר. במקום זאת נסוגתי אחורנית, עוסק באופן כפייתי בעצמי בלבד.

אולי היתה זו הבירה ששחררה אותי מעט, או שמא היתה זו פשוט השעה הנכונה, אבל כשמיקונוס דיבר, כל אסטרטגיית החיים שלי החלה אט אט להיפרם. אני האמנתי שאם רק אֶתחזק את גופי כך שיהיה במצב מאוזן ואת דעתי צלולה, הכל יעבוד כשורה. אבל בינתיים, בכל אופן, התקדמתי לקראת המוות. 'הגבירה' אכלה אותי חי. העולם כולו היה אישה ענקית ומוטרפת, שהבהילה אותי, ולכן ניסיתי

למצוא מפלט בטוח בהתכנסות הרוחנית שלי פנימה,
ובטהרת הגוף.

"מהי הואגינה באמת?" שאל פתאום מיקונוס "פרח
לוטוס יפהפה ונחשק, או נתח מכוער של רירית
מדובבלת? למה אתה רוצה כל כך להכנס לשם? אתה
אוהב לראות את זה במיטה, כשזה מוגש לך יפה, אבל
האם תרצה בזה באותה מידה כשזה יושב על האסלה
וחרא יוצא מהחזר של התחת? הא? הגוף הוא מה
שהוא. בדרך כלל אתה מעדיף להסתיר אותו מתחת
לתחתונים שלך. אתה שומר על דלת השירותים
סגורה... איברי מין!" מיקונוס צחק. "הם יכולים
להיות יפהפיים או דוחים, וזה לא ביג דיל בכל
מקרה. לאהבה אין כל קשר לכל זה. והאמן לי,
איברי המין שלך לא מעניינים כהוא-זה את הגבירה
הגדולה, כך או כך. אם אתה הולך לאהוב את הגבירה
הגדולה זה הולך לדרוש ממך הרבה יותר מאשר את
השמוק שלך. ואותו דין ביחס לאהבה שלך לאשתך".

חשבתי על ג'יאה, שהלכה לאוניברסיטה ולא תוכל
להצטרף אלי לחוף בחודשים הקרובים.

מיקונוס חייך והדליק עוד סיגריה. ואז הוא הציע
לי את החפיסה. הפעם לקחתי סיגריה, מיקמתי אותה
בין שפתי, הדלקתי את המצית ושאפתי פנימה.
התחושה החדה של העשן תפסה אותי ממש כשלא הייתי
מוכן, אבל הצלחתי להשקיט את השיעול. לקחתי
לגימה של בירה, מציצה מהסיגריה, וניסיתי להירגע
אל תוך המצב.

כשהוא סיים את הבירה האחרונה הלכנו יחד לחנות במורד הרחוב לקנות עוד כמה פחיות. אחר כך הלכנו לחוף, ישבנו על החול, שתינו בירה ושוחחנו.

מיקונוס הניד בראשו לעבר תיירת בלונדינית מדהימה שהתהלכה לה בביקיני. ראיתי עור שזוף, מותניים צרות וירכיים מלאות. ראיתי שדיים זקורים ופטמות בולטות דרך אריג החזיה של בגד הים שלה. ראיתי רגליים ששווה למות בשבילן, וחשתי את תשומת הלב של מיקונוס מופנית אלי.

"אתה יודע מה היא?" שאל מיקונוס בחיוך "היא שנים של ויכוחים, ילדים זבי חוטם, משכנתא וריח מסריח. אתה מביט בדבר הזה שנים, יום אחר יום, ואתה פשוט רוצה לברוח, אתה יודע למה אני מתכוון?"

ידעתי למה הוא מתכוון אבל לא אמרתי מילה. חשבתי שהוא מדבר בקול קצת רם מידי.

בדיוק באותו רגע ראינו אישה אחרת הולכת לאורך החוף. היא היתה בת שלושים וחמש בערך, לבושה בג'ינס וטי-שירט. היא היתה ידידה שלי ושל מיקונוס, בחורה טובה, אבל לא ממש מושכת לטעמי. בטח שלא הייתי אומר שהיא סקסית. היא באה לקראתנו וברכה אותנו לשלום.

"שלום מא!" מיקונוס ענה בהתלהבות. הנחתי שמיקונוס פיתח את דרך הדיבור הזו בשהותו בהודו, שם, כדרך של כבוד, נשים מכונות פעמים רבות 'מא', בהיותן הפנים החיות של האם הגדולה, האלה של ההויה.

"את נראית מאד שמחה היום, מא!" אמר מיקונוס.

"אני בסדר", אמרה האישה במשיכת כתף.

"את נראית מאד יפה. מאד קורנת. היית רוצה לשתות אתנו קצת בירה ולחלוק אתנו מעט מן האור הזורח שבלבך, מא?" שאל מיקונוס.

"בודאי" היא אמרה, וניכר עליה בבירור שהיא שמחה יותר, וגם יותר מושכת.

הבנתי שהתנהגותו של מיקונוס, ככל שנראתה נועזת, חשפה את ההגבלות שהצבתי אני על האהבה. כשאישה הפנטה אותי, המילים שלו התירו את כבלי האשליה, וכשהייתי אדיש כלפי אישה, המילים שלו חשפו את יופיה הנסתר. בכל מקרה, אני הייתי לכוד במלכודת הגחמות של תשוקתי, ומילותיו של מיקונוס, גסות ואידיוטיות ככל שיהיו הצביעו על דרך להפתח באופן שמעולם לא הרשיתי לעצמי - להציע אהבה מבלי להתבצר בפחד.

"האם מישהו מכם אי פעם הזדיין? אני מתכוון באמת להזדיין" שאל אותנו מיקונוס.

אבל לפני שהספקנו לענות הוא השיב על שאלת עצמו. "לא נראה לי" הוא אמר וטלטל את ראשו כשהוא מביט בנו ומושך מעט את שפתיו, חושף את שיניו הקדמיות.

הוא ישב בדממה, מביט באוקיאנוס. ציפיתי שהוא ימשיך לדבר, אבל הוא רק שתק. הרגשתי שעלי לומר משהו.

"מיקונוס, מה הכוונה ב'להזדיין באמת'?" שאלתי.

הוא יושב עוד כמה דקות מבלי לענות, מעשן את הסיגריה שלו, מביט אל המים כאילו נזכר במקום אחר ובזמן אחר, אך לבסוף הביט אל ידידתנו וחיך.

"מא יודעת מה זה באמת זיון, לא כך מא? הא?" היא צחקקה בביישנות, מהססת מעט מלהודות בזה, אבל כאילו ידעה בבירור על מה בדיוק מיקונוס מדבר. הוא המשיך:

"את יודעת מזה לקחת את האחד הגדול כל כך עמוק אל תוכך עד שלא נותר דבר לעשות מלבד לוותר על הכל לאלהים, האין זאת? אולי אף פעם לא עשית את זה, אבל את יודעת איך זה אמור להיות. את יכולה לחוש את זה. את יודעת שאת רוצה בזה. את רוצה להיות מזויינת לתוך אלהים, לא כך? את יודעת למה אני מתכוון, מא?"

עכשיו היא חייכה, קורנת כולה, מהנהנת בראשה. מיקונוס המשיך:

"בודאי שאת יודעת, מא. את יודעת מזה כי את בעצמך אהבה. הלב שלך הוא עצמו אהבה. הכוס שלך הוא אהבה". בעודו מדבר הישיר מיקונוס מבט אל ליבה, ואל בין רגליה. ההבעה שעל פניו היתה הבעה של הערצה בולטת, אבל חפה מכל שמץ של העמדת פנים. לא יכולתי להאמין שמיקונוס הסתכל כך אל המפשעה שלה, ללא מרמה, מלא באהבה וטוב לב. ובינתיים נראה היה שהיא שותה בצמא את שבחיו, משתזפת בחום הערצתו לצורת גופה.

"ידידנו האומלל הזה" אמר מיקונוס והניד בראשו לכיווני " - מפחד לזיון, הוא מפחד לרקוד עם

הגבירה, מא. הוא רוצה לעמוד מרחוק ולצפות במתרחש כמו מדען. הוא מפחד לעזוב את החדר שלו, לאבד את הטהרה ואת שלוות הנפש שהוא עבד כל כך קשה להשיג. הוא מפחד לאבד את השתיקה הנאצלת שלו. הוא מפחד מהפראיות של האישה. בשבילו הכל צריך להיות לגמרי נקי ומסודר. הוא רוצה את הכוס אבל הוא לא מעוניין בריריות. הוא מעוניין בציצי אבל לא בשיניים. אה, הוא אדם טוב - תראי את האור בעיניים שלו".

מיקונוס כרך את ידו סביב כתפיה ונשען אזורנית כך ששניהם יוכלו להביט בי. "האור הנחה את כל חייו. לבחור הזה יש ממש סיכוי להצליח, אבל זה לא יקרה עד שהוא ילמד לחבוק את הגבירה, מא".

ואז האוויר שסביבנו השתנה. מין התלהבות צפופה נחתה עלינו, יורדת אל תוך גופנו כמו אהבה סמיכה, חודרת אל תוכנו, מפרה אותנו ואת החלל שבינינו בזריקה של אושר דחוס. מיקונוס המשיך לדבר, פניו הקשוחים זורחים בברכה. הוא החל להתייחס אל הידידה שלנו כאילו היא עצמה הייתה הגבירה הגדולה, הוא החל לדבר אליה כאל האלה הגדולה.

"הילדון שלנו פה לא ידע אהבה אבסולוטית מהי, הוא לא ידע מהו חופש אמיתי, עד שהוא יזיין אותך ויהיה מזויין על ידך כך שרק האחד הגדול יזרח במקומו. ואני לא מדבר על זה שהוא ינענע את הזין שלו בתוך הכוס שלך, את יודעת? אני מדבר על הלב". מיקונוס אחז בליבו והלחץ של האהבה שסביבנו רק גדל. הוא המשיך לדבר ברכות:

"האם את יכולה להרגיש את זה עכשיו, מא? האם את יכולה לנשום אהבה אל תוך הכוס שלך? האם את יכולה לפתוח את עצמך אל האחד הגדול ממש עכשיו? האם את יכולה לחוש את האחד הגדול בכל מקום, בין רגליך, ממלא את גופך, שובר את לבך ופותח אותו לרווחה?"

מיקונוס הביט אל תוך עיניה כשהיא התחילה להתייפח ולרעוד. רגליה נפתחו ונסגרו תוך שהיא נושמת עמוק ולוחשת "כן!", ואז היא הרימה את קולה יותר, כשכל גופה הולך וזוהר, היא החלה לצחוק כאילו לא אכפת לה מכלום, מלאת כח, מלאת מיניות, מלאת אהבה "כן!!!". היא זעקה באקסטזה גמורה, ללא מורא. היא נראתה גדולה מהחיים, נוגעת בעצמה, פותחת את עצמה, צוחקת, קורנת אנרגיה חודרת. מיקונוס צדק. אני פשוט פחדתי.

"ואתה, ידידי" מיקונוס פנה אלי "אתה הולך למות בכל מקרה. במוקדם או במאוחר היא הולכת לאכול אותך. הפסק להיאבק, וותר על הכל ממש עכשיו. תן את כל אהבתך, אני מתכוון את כל האהבה שיש לך. למה לא? מה אתה חושב שאתה יכול להרוויח על ידי כך שתבצר מאחור? האם אתה אוהב את האישה הזו עכשיו? האם אתה מסוגל להרגיש אותה? האם אין היא האלה בעצמה? האין היא חיה ממש כמו האהבה בעצמה ללא מעצורים?"

היא אכן היתה כל אלה. קורנת, פתוחה, חיה. צוחקת ובוכה. מציגה לראווה את נשיותה ללא כל עכבות, וללא יוהרה. חופשייה בתהילתה, רגליה פשוקות, לשונה שלוחה החוצה, עיניה היו פראיות, מלאות, סקסיות, חסרות מורא, יודעות. היא היתה כל מה

שאי פעם רציתי באישה. למרות שעדיין פחדתי, לבי יצא אליה. כל גופי התמלא בכח, כח התשוקה.

"זהו זה" אמר לי מיקונוס "אל תעצור, אל תהיה דפוק. אהוב את האישה הזו, תן לה הכל. תחוש את הכל ותהיה חופשי באהבה. תהיה פתוח כמו האהבה בעצמה. כל מה שיש זו רק האהבה. רק האחד הגדול הזה, תמיד אהבה, תמיד עושה אהבה. האחד הגדול הוא זיון! הנה, האם אמרתי את זה? האם הרחקתי לכת יותר מידי? כל מה שיש זה רק האחד הגדול, אפילו בכל השניות הנראית לעינינו".

דבריו של מיקונוס היו נועזים, אבל הצדק היה עימו. אנחנו ישבנו על חוף הים, היינו לבושים לגמרי, אפילו לא נוגעים זה בזה, נפתחים כגבר ואישה, חיים כמו האהבה, נפתחים כמו האהבה, מעניקים אהבה. הכל היה פשוט הכי זיון שזיון יכול להיות. וזה היה ברור שכל רגע יכול להיות מלא אהבה ושוקק ספונטאניות באותה מידה כמו הרגע הזה, אילו רק נסכים להעניק אהבה ולקבל אהבה מבלי לעצור או להסגר.

"כל מה שיש זו אהבה" המשיך מיקונוס "כל מה שיש זה רק האחד הגדול הזה, תמיד מייצר אהבה, תמיד עושה אהבה. העולם שלנו איננו עולם של מלאכים עם כנפיים וצריחים לבנים בוהקים. אולי אחרי שתמות ותעבור לצדו האחר של המתרס אולי אז תרחף לך בחלל כמו אור מוזהב, אבל זה לא האופן שבו האהבה מאירה במרחב האנושי. כאן, במקום הזה של דם חם ובשר ורדרד, האחד הגדול עושה אהבה דרך גופים של תשוקה. כאן זה המרחב האדום. הדרך היחידה לעבור

מעבר לזה היא על ידי כך שתרגיש דרך זה - על ידי
שתאהב בתור שכזה."